

πολιτῶν του ἵνα λάθη μέρος ἐν τῇ βουλῇ τῇ; Πρωστίκες, καὶ τοι ἀπεποιήθη λόγῳ ὑγείας. Ὁγδοήκοντα δύο ἔτῶν γέρων ἀσθενής καὶ κεκυπούς; τὸ αὐτα διετήρει ζωηρότατον τὸ πνεῦμα, καὶ οὗτος ἐπικύρωτο καλλιεργῶν μέχρι τέλους τὸν ἀγρὸν τῆς ἐπιστήμης του, ὥστε δικαίως ὑπὸ τὴν εἰκόναν του ἔγραφεν ἀδιογίστως τὸ εγκράσκω δὲ πολλὰ διδασκόμενος.²

Οὐδείχιος ἐν τῇ συναναστροφῇ ἀνέπτυσε σπάνιον ἀνθρωπισμὸν καὶ φιλοφροσύνην τὸ γῆρας δὲν κατέστησε τοῦτον ἀμελὸν, ἀλλὰ προσηνέστερον μόνον, καὶ μέχρι τέλους ἡγάπα πάντοτε τὴν εὐθυμίαν, τὰ χαρίσαντα πρόσωπα, τὰ ἀττικὰ σκώμματα καὶ τοὺς εἰρωνικοὺς λόγους.

Τοιοῦτος ἐν συνόψει ἦν δὲ βίος τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς, ἐν ᾧ ἐπιστήμη δὲν ἀπεξένωσε τοῦ βίου, ἀλλὰ κατέστησεν ἀληθῆ τοῦ λαχοῦ διδάσκαλον³ οὗτος ἦτο δεστήρ τις λάμπων ἐπὶ τοῦ Γερμανικοῦ οὐρανοῦ, πρὸς τὴν οὖ μόνον ἡμεῖς ἀλλὰ καὶ οἱ μεταγενέστεροι μετὰ Θαυματουργοῦ θυμῷ καὶ σεβασμοῦ θέλουσιν ἀτενίζει.

ΕΜ. ΓΑΛΑΝΗΣ.

ΛΕΞΙΑΟΓΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ.

(Συνέχ. Ιδε φυλλάδ. 484.)

§ Δ.

Δακάνη, ἡ λεκάνη τῶν ἀρχ. γούρνα παρ' ἡμῖν
ἡ γούρη (Κυπρ.), παρὰ Ροδίοις, λεκάνη. Ἐν Ρόδῳ
κατασκευάζονται ἐκ κεράμου τοιαῦται διαφέροντα
μεγέθους, χρησιμεύονται εἰς παντοίας χρήσεις, ἐξαιρέ-
τως δὲ εἰς τοὺς γιωρικούς, οἵτινες κενόνουσιν εἰς αὐ-
τὰς τὰ φρυγητά. Εἰς τοιαύτας βάλλουσι, καὶ γάλα
ζεστόν, ἵνα συνάζονται ἐπειτα τὴν ἐπιπολάζουσαν
γραίκην, ὡς δινομάζουσι τὸ παρ' ἄλλοις τουρκιστὶ λε-
γόμενον καϊμάκι, κάμνουσι καὶ ζύμην κλ.

Δάλλαρος, ὁ ὑπερβολικὸς καύσων. Οὐ Κ. Σακ. λέ-
γει ὅτι εἴναι πεποιημένη ἀπὸ τὸ λά, λά, ὅπερ κατὰ
τὸν ὑπερβολικὸν καύσωνα κάμνουσιν οἱ ἀσθυσίνον-
τες (Κυπρ.). Ἐν Ρόδῳ ἔχουσι καὶ ῥῆμα ταλλαρίζω,
ὅπερ σημαίνει λάμπω, ἀναδίδω δέ τοιτένας λαμ-
πτόμενοις «Σήμερον ἡ Θάλασσα ταλλαρίζει». Τοῦτο
δὲ γίνεται ὅταν ἡ Θάλασσα ἐν καιρῷ γαλήνης ἡσυ-
χάζουσα ἀντικαλῷ ἀκτινοθελοῦσα⁴ τὸ δέ ῥῆμα,
ταλλαρίζω παράγεται ἵσως ἀπὸ τὴν λέξιν λάλλη,
ἥτις πάντοτε σχεδὸν λέγεται πληθυντ. λάλλω. Δάλ-
λας δὲ ὠνόματον οἱ ἀρχαῖοι λιθάρια λευκὰ καὶ στιλ-
εοντα παραθαλάσσια. Λάλλας δινομάζομεν μέχρι
τοῦδε ἐν Ρόδῳ τὸ μόνον αὐτὰ ταῦτα τὰ λιθάρια,
ἄλλα καὶ τὰ κενὰ καὶ ἀνοικτὰ περικαλύμματα τῶν
οἰστρακοδέρμων, καὶ ἐξαιρέτως τῶν χημάδων (χυδ.
χινάδων), λειευκατμένα καὶ ἐστιλεωμένα ὑπὸ τῆς

θελάστης. Ληλλίκα δὲ ὑποκαριστικῶς λέγονται τὰ
περικαλύμματα τῶν μικρῶν χημάδων, ἀτινχ κα-
μῶσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, τῶν τέκνων αὐτῶν πολλαὶ
γυναικεῖς μετά τινων χρυσῶν. Λαπόν τὰς λαλλας; λοι-
πὸν ταύτας τὰς λευκὰς καὶ στιλεούσας νομίζω ὅτι
περάγεται ἡ λέξις. Δαλλαρίζει ἡ θάλασσα, ὅταν ἐν
καιρῷ γαλήνης λάμπῃ καὶ αὐτὴ καὶ τὰ ἐν αὐτῇ
λευκότατα λιθάρια καὶ οἰστρακά⁵ ἐντεῦθεν δὲ ἵσως
ἀνομάσθη καὶ ὁ κύπριος λαλλαρός.

Λαουδένκω καὶ λαουδένκομαι⁶ ἰχνηλαστῷ, θηρεύω
λαγωόν· καὶ ἐπὶ μικροῦ παιδίου ἀνοιγοκλείοντος
τοὺς διφθυλμοὺς καθ' ὑπνον. Τὸ μωρὸν λαουδένκεται
(Κυπρ.). Τὸ λαουδένκεται παρὰ Ροδίοις λέγεται λα-
γοκοιμάται, ὅταν τὸ παιδίον κοιμάται μὲν ἀνοικτὰ
δύμματα, διότι οὕτω κοιμάται, ὡς λέγουσι, καὶ ὁ
λαγωός.

Λατσίζω, ἀναδέρνω, κτυπῶ. Ἐλάταισε τὸ ζυ-
μάρι, γιλὲ νὰ κάμη ξηροτήκανα⁷ κτλπ. Εἶναι βέβαια
αὐτὸ τὸ λατίζω, τῶν ἀρχαίων (Κυπρ.). Εύτυχέ-
στερχ, νομίζω, ἀπὸ τὸ λατίζω.

Λαγύοφονία, μεγάλη φωτίκ. Σύνθετον, λέγει, ἀπὸ
τὸ λάπτιο καὶ φῶς (Κυπρ.). Νομίζω δὲ ἀπὸ τὸ
λάμπω καὶ φῶς, ἡ φωτιά, κατὰ τὸ θύμαρι. Ορθαλμ.
δὲ ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον.

Λεπτούδιψω.	{ Πίνω, τρώγω οὕτως οἰκονομικῶς,
	λέπτε νὰ διψῶ, ώστε νὰ πεινᾶ καὶ
	λεπτοπεινῶ.
	τλπ. Νομίζω δὲ σημαίνουσιν δ- λίγον διψῶ, δλίγον πεινῶ.

Λινός. Ἐν τῇ φράσει βρωμεῖ λινὸς, βρωμῆ πάνι-
νόν τι, ἡ λινὸν ὄρατην καιόμενον. Τὸ αὐτὸ λέγεται
καὶ λινότσαι, ὅπερ γίνεται ἐκ τοῦ λινοῦ καὶ δίζω
(Κυπρ.). Ἐν τῷ Ρόδῳ δὲ καίσται τι ὄφασμα, οἱ αι-
σιονθέντες λέγουσι πεννή βρωμῆ, ἐν δὲ τῇ Λίνδῳ
λέγουσι οὔφου λινόν!

§ Μ.

Μαζίν, πληθ. μαζιά. Οὐ θύμος, καὶ ἄλλοι πολλοὶ
καὶ ἀκανθώδεις θάμνοι (Κυπρ.). Ἐν Ρόδῳ μαζί⁸ καὶ
μαζίλα (χυδ. ματσάλα), λέγονται αἱ ἀνθοδέσμοι, διότι
πολλὰ ὄφοι ἀνθη γίνεται συνδεδεμένα. Μαζίον (χυδ.
μάτσοι) λέγομεν ζυμαρικοῦ τι εἰδος, διότι ἀπὸ φύλ-
λον ζύμης κόπτεται πολὺ στενὸν, λεπτὸν καὶ μακρύ.

Μαζράτσιν. Οὐ μπλάστρης, δι' οὗ ἀνοίγομεν τὰ
διὰ τὰς πίττας φύλλα (Κυπρ.). Παρὰ Ροδίοις λέγε-
γεται⁹ ματζράζυλον (τό), δι' οὗ δηλαδὴ ἀνοίγομεν τὰ
φύλλα καὶ κόπτομεν τὸ μάζι. Ἐν Λέσβῳ λέγεται
πιτταρουδοῦ (ή), διότι καὶ τὸ μάζι δινομάζουσι πι-
τταρίτζι (ἀρθ. πιτταρίδιον).

Μαρίζω καὶ παθητ. μαρίζομαι μαγχρίζω (Κυπρ.)
λέγει δὲ τι εἰς τοῦ μαρίζω ἐγένετο μαγχρίζω καὶ δὲ
μαρίζεσσα. Νομίζω δὲ κατὰ τὴν κυπριακὴν γλῶσ-
σαν ἀπὸ τὸ μαγχρίζω ἔγινε πα-
καὶ ἐπομένως μαρίζω¹⁰ δὲ Κοραή,

ρηγωγή τῆς λέξεως μένει ἀκόμη ἄδηλος (Ἄτ. Τ. Β', σελ. 227). Νομίζω δτὶ παράγεται, ὡς καὶ ἄλλοτε εἶπον, ἐκ τοῦ μάγω (=μάσσω), ἐξ οὗ μαγάω, μαγάρω καὶ μαγάρα, μαγαρίζω, μαγάρισις, μαγαρίσμας καὶ ἄλλα.

Μαρουτοῖσιν ματι, τὸ ἀρχ. μηρυκάσιμι, ἀναμμασῶ τὴν τροφὴν (Κυπρ.) Εν δὲ Ῥόδῳ λέγεται χαράσσω καὶ ἀναχαράτσω¹ χαράσσω λέγομεν καὶ τὴν πέτραν τοῦ μύλου, ἢ δὲ ἔξεσχομένη ἄμμος ἀπὸ τὴν πέτραν χαραγήν, ἥτις εὑρίσκεται ἐντὸς τοῦ ἀλεύρου καὶ τοῦ ἐξ αὐτοῦ ἄρτου.

Μάχομαι² καταγίνομαι, πολεμῶ (Κυπρ.) Εν δὲ Ῥόδῳ ἀντὶ τοῦ μάχομαι λέγομεν ἐν τῇ αὐτῇ σημασίᾳ τὸ πολεμῶ, καὶ τὸ μέσον πολεμεῖσιν ματι δηλαδὴ προσπαθῶ, καταγίνομαι.

Μερσινόκοκκον, ὁ καρπὸς τῆς μυρσίνης (Κυπρ.), τὴν δὲ μυρσίνην λέγουσιν ἐν Κύπρῳ μερίκα καὶ μερόνκα. Εν δὲ Ῥόδῳ τὸ μὲν φυτὸν λέγεται κοινῶς μυρτία, ὁ δὲ καρπὸς μύρτου, πληθ. μύρτα.

Μισταρκός, μισθαργύδες παρὰ Μακεδόσιν ὁ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενος, ὁ ὑπηρέτης³ λέγει δὲ δτὶ τὸ μὲν θ μιτά τοῦ τ, τὸ δὲ μετὰ τοῦ γ ἐνηλλάγησαν (Κυπρ.) Η λέξις αὕτη δὲν εἶναι σύνθετος ἐκ τοῦ μισθὸς καὶ ἐργάζομαι, ἀλλ' ἐκ τοῦ μισθὸν δρονυμί, κατὰ τοὺς δρυ. μισθαρκὸς καὶ μισθαρνός, καθ' ἦμᾶς δὲ εἶναι σύνθετος ἐκ τοῦ μισθὸν καὶ ἄρω, πρωτοτύπου τοῦ δρυνυκή, δεῖν γίνεται μισθαρκός, ὡς ἐλεγον καὶ οἱ δρογατοι μισθαρνικός (μισθὸν ἄρνυμι), τὸ δὲ ἡμέτερον μισθαρκός, κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Κυπρίων ἔγινε μισθαρκός ή μισθαργύδες (ἴδ. Ατ. Τόμ. Α', σελ. 115 καὶ Τόμ. Β', σελ. 248)

Μίτυλλιν, τὸ μικρὸν πκιδίον (Κυπρ.) Εν δὲ Ῥόδῳ λέγεται μιτύλλης τὸ μικρόσωπον ἄλογον. Μίτυλος ή μιτύλος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ μικρόσωμος, καὶ μιτύλος ή μικκύλος, μικκός=μικρός.

Μνοῦχος, εὔνοοῦχος ἀρχ. μουνοῦχος ἥμέτ. (Κυπρ.) Δικάιως ὁ Κ. Συκελλάριος παρατηρεῖ δτὶ ὁ Κορακῆς παράγει δγι πιθανῶς τὴν λέξιν ταύτην ἀπὸ τοὺς μυναχοὺς, διότι τῷ δηντὶ τὴν παράλογον ταύτην πρηγωγὴν ἔκαψε, φρίνεται, ὁ μακκαρίτης πόδες ἀστελμὸν ἀτοπον. Ἐπειδὴ ἀπὸ τὰς λέξεις εὔνοστα, ἔλαύνω κλπ. εἶπεν δτὶ ἐγένοντο τὰ ἔμνοστα, λάμνω κλπ. οὐτῶς ἐπρεπε νὰ εἰπῃ, δτὶ καὶ ἀπὸ τὸ εὔνοοῦχος ἔγένετο τὸ μνοῦχος, μνοῦχός ηλπ. (Άτ. Τόμ. Α', σελ. 254—255.)

Μόθεμα. ίδ. Μολιτός

Μοτράς οὓς καὶ παρὰ Μακεδόσι, μερίς ἀρχ. Γός μου μίαν μοτράν πορτοκάλλιν (Κυπρ.). Η λέξις εἶναι μὲν Ἑλληνικωτάτη, ἀλλ' ἐπὶ πορτοκαλλίου, λεμονίου, σκέρδου καὶ τῶν τοιούτων λέγονται ἄλλαι λέξεις χωριολεκτικῶς· ἐν Ῥόδῳ λέγομεν, δός με μίχν γλί-

θαν πορτοκαλλίου, σκέρδου κλπ. Εν δὲ Σμύρνῃ καὶ ἄλλαχοι λέγουσιν οὐχ ἡττον καλῶς σκελλίδα.

Μολιτῶ, χωρίζω τὴν μέταξαν κλπ. (Κυπρ.) λέγει δὲ διστάζων, δτὶ εἶναι τῆς αὐτῆς φίζης τῷ ἀρχ. μολεῖν. Νομίζω δτὶ πρέπει νὰ γραφθῇ δι' ἀποστρόφου καὶ διὰ ο, οὗτος μολυτώ, ὡς παραγομένη ἐκ τοῦ συνθέτου ἀμβλυτος, φημικτικοῦ τοῦ φήμικτος ἀπολύτου, τοῦ σημαίνοντος λύω τι ἀπό τινος χωρίζω. Γίνεται δὲ κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ἀρκτικοῦ καὶ τροπὴν τοῦ π εἰς μ, ὡς τὸ ἀντέρω μοβθεμά, ἀντὶ τοῦ ἀπόθεμα. Καὶ οἱ ἐν Ῥόδῳ δὲ χωρικοὶ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἀπόλυτου ή ἐκκλησία, ἐμόλυκεν ή ἐκκλησία καὶ μοβλαχ με, ἀντὶ τοῦ παρ' ἄλλοις πόλα με, καὶ κοινῶς πάντες ἐν Ῥόδῳ λέγομεν, μολυτὸν ἀφῆκε ἐξ τὸ ζωόν μου, ἀντὶ τοῦ πολυτὸν ὅρθ. πόλυτον Ἀδηλαδή ἀπολελυμένον.

Μουγγαρίζω, τὸ μυκῶμι τῶν ἀρχ. (Κυπρ.) Καὶ ἐν Ῥόδῳ εἶναι εἰς χρῆσιν τὸ μουγγρίζω οἶνον ὁ δράκος μουγγρίζει, ὁ χοιρός μουγγρίζει, τὸ δὲ βφδιον λέγομεν δτὶ μουκαλλάζει (μυκάται), φημικτικὰ δὲ αὐτῶν εἶναι τὸ μουγγρισμα καὶ μουκάλισμα.

Μουζώνω, μαυρίζω, λερώνω. Φαίνεται δτὶ εἶναι τῆς αὐτῆς φίζης τῷ μελανέω, μελαίνω, μιαίνω, μολύνω. ίδ. καὶ μυσαρός καὶ μούζα. Κορ. Ατ. Τ. Β', σελ. 253 (Κυπρ.) Ο Κορακῆς ἐν μὲν τῇ λέξει μυσαρός οὐδὲν λέγει· ἐν δὲ τῇ μούζῃ σημειώνει ταῦτα, μουζαλλά, μούντζα, μουνταλίχ, ή μόλυνσις ή μαύρισμας τοῦ προσώπου καὶ ιδιαίτερον ή γινομένη ἡ πατέλλην ὑδριστικῶς, ὅποις σχεδὸν εἶναι ή λεγομένη Ἑλλην. προπηλάκισμ (ἀπὸ τὸ πηλίς) (ὅρθοτερον ίσως γράφει ἀπὸ τὰ πηλά). Καὶ φῆμα μουζόνω ή μουζαλόνω. Ζ. ἀτζέλος. ἄλλ' οὐδὲν λέγει περὶ τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως. (Άτ. Τ. Ε' — Δ', σελ. 233 καὶ Τ. Β', σελ. 253.) Νομίζω δτὶ παράγεται ἀπὸ τὸ μύσος, ἐξ οὗ τὸ μυσαρός, καὶ τὸ φῆμα μυσάττω=οῖς μολύνω, μιαίνω, μαγαρίζω. Ἐκ τούτων, καὶ ιδίως ἐξ τοῦ μύσος γίνεται δωρικῶς μύσα=μούσα, καὶ διὰ προφορᾶς λατινιζούσας μούζα, ἐκ δὲ τοῦ μυσαρός τὸ μυσαρίχ, μυζαρίχ, μουζαρίχ καὶ τροπὴ τοῦ Β. εἰς Λ μουζαλία.

Νειάζω⁴ δργώνω τὴν γῆν· ἐκ τοῦ ον(ν)ις, γεν. ον(ν)ειάζω, ονειάζω (Κυπρ.). Οὐχί, νομίζω, ἐκ τοῦ οννις, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀρχαίου νεάω, ὅπερ σημαίνει δργόνω νέκν γῆν ἀφεθεῖσαν πρὸς κακίν χέρας. Ἐκ τούτου τοῦ νεάω, νειάω, γίνεται νειάζω. Εν Ῥόδῳ εἰσέτι λέγονται αἱ λέξεις νεκτὸς, νεκτή (νεκτεῖς, νεκτεῖη).

§ Ο.

Ορκος⁵ δργωμά (Κυπρ.). Εν δὲ Ῥόδῳ, δργον λέγεται τὸ λινὸν κεκλωσμένον νῆμα, καὶ τὸ ἐφιρμένον καὶ ἀνέψηλον τὸ δὲ ἐκ βαμβακίου λέγεται νῆμα. Θργον ἔτι λέγομεν ἐν παραλληλογραμμῷ γῆς, ὅπερ σκά-

πτουσιν οἱ ἐργάται (ἔργον). Ἰδ. Ἀτ. τ. Δ. Α'. Σελ. 18 εὸν λέξ. Ανεψητάριον, καὶ Σελ. 369—370.

§ ΙΙ.

Παρακτῶριν (παρὰ ἔκτρωμα) (Κυπρ.). Τοῦτο τῷ παρὰ Ῥόδιοις λεγομένῳ παράφτωμα (ἀρθ. παράπτωμα).

Παραλλάσσω, ὡς καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις (Κυπρ.). Καὶ ἐν Ῥόδῳ λέγονται τινα ἐκ τῶν σημαίνομένων τοῦ ῥήματος παραλλάσσω, δηλαδὴ παραλλάσσει, ἔχει διαφορὰν, διαφέρει τὸ ἐν ἀπὸ τὸ ἔτερον. Λέγομεν δὲ καὶ παραλλαχμένον, τὸν ἦν φενῶν γενόμενον (παρηλαγμένον).

Πελλετῶ, μετὰ περιεργίας παρατηρῶ κλ! (Κυπ.). Νομίζω δτι ἡ λέξις εἶναι τουρκική ἐκ τοῦ μπελλί.

Πιττυλῶ καὶ πιττῶ, ῥχντίζω διὰ τοῦ στόματος ἀρχ. πιτυλίζω (Κυπρ.). Ἰδε Εμπάζω καὶ Εμπάσματα, ἅτινα ἔκει μὲν φαίνεται δτι παράγει ἐκ τοῦ ἐμπάσσω, ἐνταῦθι δὲ πάλιν ἐκ τοῦ πιττῶ. Περὶ τούτων ἀπάντων οἶν πιπίζω, πιπιλίζω, πιτζιλίζω, πιτυλίζω, πιτυλεύω, πίτυλος, γράφει δ μακαρίτης Κοραῆς πολλὰ καὶ ἔξακριβωμένως (Ἀτ. τ. Β'. Σελ. 87, 88, (βυζάνω), καὶ Σελ. 300. 302.

Πιτσίκλα, καλάμιον ἔχον δύω κόρμους, διὰ τοῦ δποίου, ὡς διὰ κλύσματος ῥίπτουσι τὰ παιδία πρὸς ἄλληλα ὅδωρ (Κυπρ.). Αὕτη δνομάζεται ἐν Ῥόδῳ ταιταλήθρα, ἐκ τοῦ τιλῶ, τιλήθρα, τιτιλήθρα. Σημειωτέον δτι ἐκ τῆς ἐν τῇ λέξι πιπιλίζω καὶ πιπίζω σημειώσεως τοῦ Κ. Σακελλαρίου, λαμβάνω ἀφορμὴν νὰ εἴπω, ὡς καὶ ἄλλοτε εἴπον, δτι δυνάμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ δνομάσωμεν τὰ τουρκιστὶ λεγόμενα τσιμπούκια, καπνοπίπους, ἢ ἀπλῶς πίπους ἢ πίπας ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ ῥήματος πίπω, τοῦ σημαίνοντος πιπίζω, πιπιλίζω, ὡς καὶ οἱ ἀρχαιότεροι ἔλεγον, οἰνοπίπους, παρὰ τὸ πιπίζειν τὸν οἶνον.

Πομηλίδιν (τὸ) πομηλίδικ πληθ. εἶδος καρποῦ, δμοιον ὡρισμένῳ μεσπίλῳ, γινόμενον κατὰ τὸν Ὁκτώβριον. Γίνεται ἐκ τοῦ γαλλικ. ρομπέ μῆλον (Κυπρ.). Νομίζω δτι δὲν γίνεται ἀπὸ τὸ γαλλικὸν ρομπέ, ἀλλ' δτι εἶναι σύνθετον ἀπὸ τὴν πρόθεσιν ἀπὸ καὶ μῆλον ἤγουν ἀπομηλίδια, 'πομηλίδα, τουτέστιν ὄψιμα μῆλα.

Πρωμάρια, εἶδος σταρυλῆς γινομένης πρὸ τῶν ἄλλων ἐκ τοῦ πρώτου, πρῶμος καὶ τλπ. (Κυπρ.). Τπάρχει καὶ ἐν Ῥόδῳ εἶδος πολὺ πρωτέμου σταρυλίου, δπερ λέγεται διμηνίτης, διότι φριμάζει ἐντὸς δύο μηνῶν.

Πρωτοβρῆς, ἐπίβρ. πρωτοβρογῆς. Ἐν τῇ πρώτῃ βροχῇ (Κυπρ.). Ἐν Ῥόδῳ ἡ πρώτη βροχὴ λέγεται πρωτομέρια καὶ πρωτοβρέζια (τὰ), παρὰ δὲ τοῖς χωρικοῖς ἡ ῥαγδαία βροχὴ ἡ μετὰ σφρόδρου ἀνέμου καὶ βροντῶν λέγεται εἰσέτι ὅμερος.

Πυσκάζω, διακρίνω τινὰ δι' ἥχου, ἢ βαδίζοντα

αὐτὸν ἀκούω (Κυπρ.). Νομίζω, δτι ἡ λέξις δὲν εἶναι ἐκ τοῦ πυκάζω, ἀλλὰ σύνθετος ἀπὸ τὸν πρόθεσιν ἀπὸ καὶ εἰκάζω, ἀπεικάζω, δπερ σημαίνει καὶ συμπεραίνω. ("Ἐπειτα συνέχεια.)

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Ἐν τῷ Φυλλαδίῳ τοῦ Τουρίου.

Σελίς 166 δευτέρη στήλη στίχος 30 ἀντὶ καθιερῶν γρ. καθιεροῦν, στίχος 4 ἀντὶ τῆς ἀθηνᾶς γρ. ἀθηνῶν.

Σελίς 167 5' στήλη στίχος 16 ἀντὶ εἰσάγει γράφει εἰσάγετε, στίχος 21 ἀντὶ τὴν γρ. Τὴν (ἀρχὴ περιόδου), στίχος 25 ἀντὶ εύρισκεται γρ. εύρισκετε, στίχ. 18 ἀντὶ τὰ εὐθὺ γρ. τὴν πεθώ, στίχ. 46 ἀντὶ τοῦ δέρματος καὶ γρ. τοῦ δέρματος.

Σελίς 168 στήλη ἀ. στίχος 7 ἀντὶ καλλίσφυρον γρ. καλλίσφυροι, στίχ. 29 ἀντὶ ἡ καθαυτὸ γρ. καθαυτό, στίχ. 24 ἀντὶ δτι εἶναι γρ. εἶναι, στήλ. 6'. στίχ. 35 ἀντὶ εἰ κ' γρ. αἰ κ', στίχ. 36 ἀντὶ τῶν γραφ. τοῦ, στίχ. 39 ἀντὶ ἔσσεται γρ. ἔσσεται, στίχ. 45 ἀντὶ Ἀντίνωος γρ. Ἀντίνοες, στίχ. 47 ἀντὶ ἐγέννησε καὶ ἔθρεψεν γρ. ἐγέννησεν, ἀνέθρεψεν, στίχ. 49 ἀντὶ κακὰ γρ. κακὸν, στίχ. 50 ἀντὶ θέλει γρ. θέλων, στίχ. 51 ἀντὶ μου, διότι γρ. μου. Διότι.

Σελίς 169 στήλ. ἀ. στίχ. 1 ἀντὶ χάριτάς γρ. χάριτας, στήλ. 6'. στίχ. 51 ἀντὶ ἐπιστήμη γρ. ἐπιστήμων.

Σελίς 170 στήλ. 6'. στίχ. 40 μὲν νερόβραστον γορτίνουν γραφήτω ἀνευ διακριτικῶν στοιχείων, στίχ. 46 γρ. ἀντὶ τρισέται γρ. τρισέτε, ἀντὶ τοῦλι γρ. ταῦλι.

Σελίς 171 στήλ. ἀ. στίχ. 4 ἀντὶ καὶ ἡρωας γρ. εἰς ἡρωας, στίχ. 8 ἀντὶ καταβαίνουν γρ. καταβαίνουν λοιπὸν, στίχ. 19 τοὺς Φαρισαίους ταῖς σχολαστικὰς ἀνευ διακριτικῶν στοιχείων, στήλ. 6'. στίχ. 35 ἀντὶ καταγωγῆς γρ. καταγωγῆς,

Σελίς 172 στήλη ἀ. στίχ. 8 ἀντὶ πολιτισμὸς γρ. πλοουτισμὸς, στίχ. 25 ἀντὶ ἐπαναλαμβάνει γρ. ἐπαναλαμβάνων.

Σελίς 173 στήλ. ἀ. στίχ. 24 ἀντὶ καὶ ὑστέρων γρ. καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων, στίχ. 26 ἀντὶ σκοπὸς γρ. κισσός, στίχ. 30 ἀντὶ Ἐλληνιτὸν γρ. Ἐλληνικὸν, στίχ. 43 ἀντὶ σχολαστικοῦ γρ. σχολαστικοῦ σμοῦ. στίχ. 44 ἀντὶ στοιχεῖα γρ. στοιχεῖα, στήλ. 6'. στίχ. 35 ἀντὶ καλλιεργῶν γρ. καλλιεργοῦν.

Σελίς 174 στήλ. ἀ. στίχ. 2 ἀντὶ ὑμῶν γρ. ὑμῶν.